

Rex

'Mam, ik ga naar Lucas hoor!' roept Sophie terwijl ze op de onderste traprede gaat zitten om haar schoenen aan te doen.

'Is goed, maar voor het eten thuis hé!' hoort ze mama vanuit de keuken terugroepen.

'Oké. Doei mam!'

Ze springt op haar fiets en sjeest de straat uit. Lucas woont op een boerderij net buiten het dorp. Ze gaat op ziekenbezoek. Want Lucas had vanmiddag verteld dat Rex heel ziek was.

Ze rijdt Lucas' tuin in en zet haar fiets op de standaard. Dan loopt ze naar de achterdeur. Als ze de keuken instapt, schrikt ze. Lucas zit op de grond van de keuken en kijkt haar met verdrietige ogen aan. De grote kop van Rex ligt op zijn benen. Sophie doet snel de deur dicht en gaat naast haar vriendje op de grond zitten.

'Kijk, ze huilt, zie je dat?' Lucas wijst naar zijn hond. Sophie kijkt eens goed. Rex' ogen zijn heel vochtig. Zouden honden echt kunnen huilen?

Met een teder gebaar legt ze haar hand op de kop van Rex en streelt hem zacht over zijn vacht. Ze kijkt naar Lucas. 'Is hij erg ziek...?'

Lucas knippert een paar keer met zijn ogen als hij knikt. 'Papa zegt dat Rex niet meer beter kan worden.' En druppelt een traan langs zijn wang. Sophie voelt een brok in haar keel. 'Wat erg, Lucas. Kan de dierendokter helemaal niets meer doen?'

Lucas schudt zijn hoofd. 'Rex is al twaalf jaar oud. En dat is heel oud voor een herdershond.'

Sophie weet niets meer te zeggen. Ze slaat haar arm om de schouders van haar vriendje. Zwijgend zitten ze zo samen een tijdje op de koude keukenvloer terwijl ze naar hijgende ademhaling van Rex kijken.

'Papa heeft gezegd dat hij een mooi plekje voor Rex heeft uitgezocht. In de boomgaard achter de boerderij.'

Als Rex zijn naam hoort, tilt hij zijn kop wat op en kijkt hen met zijn trouwe bruine ogen aan. Sophie voelt weer dat rare gevoel in haar keel komen. Net of er iets inzit.

Lucas' moeder komt de keuken binnen. 'Hoi Sophie! Ik wist niet dat je er ook was.'

'Ik kom op ziekenbezoek,' zegt Sophie. Haar stem bibbert een beetje.

Lucas' moeder kijkt naar Rex en zucht. 'Ja, het is erg verdrietig allemaal. Vooral voor Lucas. Rex is zijn grootste vriend.'

Zijn moeder tilt Rex een beetje op en brengt hem naar zijn mand. 'Lucas, wil jij even naar het dorp rijden? De dierenarts heeft wat pijnstillers klaargelegd. Misschien wil Sophie wel even meerijden?'

'Natuurlijk!' zegt Sophie direct. Lucas kijkt naar Rex en aarzelt. 'Maar mama... misschien dat Rex... als ik weg ben...'

Hij zegt niet precies wat hij bedoelt, maar Sophie snapt het gelijk. Zijn moeder schudt haar hoofd.

'Nee Lucas, de dierenarts heeft toch gezegd dat het nog wel dagen kan duren voor Rex...'

Ook Lucas' moeder zegt dat ene woord niet. Logisch, vindt Sophie. Dat woordje 'dood' is ook zo'n naar woordje.

'Ik vind het fijn dat je kwam, Sophie,' zegt Lucas als ze even later samen naar het dorp fietsen,

'Daar zijn we toch vrienden voor,' zegt Sophie. Ze denkt aan al die keren dat ze samen Rex hebben uitgelaten. 'Ik hou ook veel van Rex. Ik zal hem ook gaan missen.'

Lucas kijkt even opzij. 'Weet je wat mama pas zei? Gedeelde smart is halve smart. Dat betekent dat verdriet minder pijn doet als je samen verdrietig bent.'

Sophie glimlacht. 'Dan gaan wij samen verdrietig zijn over Rex, okè?'